

P. Fuzier

God Die mij als Herder geleid heeft

Genesis 48:15-16

Hoe treffend zijn de woorden van Jakob, toen hij Jozef zegende in zijn beide zoons Efraïm en Manasse: *'De God voor Wiens aangezicht mijn vaderen, Abraham en Izak, gewandeld hebben, de God Die mij als herder geleid heeft, mijn leven lang tot op deze dag, de Engel, Die mij verlost heeft van al het kwaad, zegene deze jongens, zodat door hen mijn naam en de naam van mijn vaderen, Abraham en Izak, genoemd zal blijven en zij in het midden van het land in menigte zullen toenemen'*.

Wanneer Jakob achterom kijkt aan het eind van een lang leven van honderd zevenenveertig jaar, is hij zich ten volle ervan bewust dat hij niet steeds met God heeft gewandeld. Zijn vaders wel! Ondanks hun falen, heeft hun wandel in zijn geheel beantwoord aan Gods gedachten. Maar al moet hij zo'n oordeel over zijn leven uitspreken, toch getuigt hij van de zorg van de God Die hem nooit heeft verlaten en hem 'als Herder geleid heeft', zijn leven lang tot op deze dag. Jakob is tijdens zijn hele leven het voorwerp geweest van Gods trouwe zorg! Hij heeft ook ervaren, wat David later zegt: *'Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij'* (Ps. 23:4). En hij kan er nog aan toevoegen: *'de Engel, Die mij verlost heeft van al het kwaad'*. Niet alleen de liefde van God heeft hij ervaren in de uitoefening van de tucht die zijn deel was, maar ook Zijn kracht en hulp en uitredding. Ondanks al zijn gebreken en alle misstappen, is God trouw gebleven. Aan de avond van zijn leven kan Jakob hiervan getuigen! Hij is blij om nu Jozef en diens zonen aan deze God te kunnen toevertrouwen. Zijn zegen roept hij voor hen in.

Aangekomen bij een nieuwe mijlpaal op de levensweg, kunnen wij ook een blik achterom werpen. Hebben wij voor Gods aangezicht gewandeld? Die vraag doet ons het hoofd buigen. Laat het ons tot ware verootmoediging brengen! Als wij de wandel en het getuigenis bezien van onze voorgangers, zien wij onze eigen zwakheid en het verval waarin wij leven. Zeker, zij hadden ook hun tekortkomingen, het waren ook mensen. Maar zij toonden toewijding, de vreze Gods, eenvoud van geloof en gehoorzaamheid aan het Woord. Wij kunnen ook spreken over de God voor Wiens aangezicht onze vaders gewandeld hebben. En ieder van ons kan eraan toevoegen: 'de God Die mij als Herder geleid heeft, mijn leven lang tot op deze dag, de Engel, Die mij verlost heeft van al het kwaad'. Hebben wij die ervaring niet gehad in de tijd die achter ons ligt, en in de afgelopen jaren? In de moeilijkheden van de weg, in gevaren, tegenover de valstrikken van de vijand? Wij hebben gelukkig steeds de trouw van onze goede Herder ondervonden en de kracht van Hem Die ons heeft geholpen en bevrijd. Wat zou er van ons geworden zijn, als wij die niet tot onze beschikking zouden hebben gehad? Die ondersteuning blijft dezelfde voor de hele weg die nog vóór ons ligt. Geloofd zij God!

Kunnen wij ook niet de zegen inroepen van deze trouwe God over de generaties die na ons komen, en die – als de gemeente nog enige tijd op aarde blijft – zullen opgroeien in een wereld waarvan het karakter steeds duidelijker wordt en ook de listen van de vijand, waarin het steeds moeilijker wordt het christendom te beleven? Ja, Heer, wilt U onze kinderen zegenen. Wilt U ze bewaren in de 'oude paden' (Jer. 6:16). Laat ze allerlei nieuwigheden met verleidende en bedrieglijke schijn verwerpen. De vijand wil graag dat wij ons aanpassen om het schijnbaar *makkelijker* te maken. Laten wij 'de oude grenzen' niet verzetten (Spr. 22:28). Onze voorgangers hebben voor het aangezicht van God gewandeld en in gemeenschap met Hem wijsheid en geestelijk onderscheidingsvermogen gekregen, dat wij met eerbied erkennen. Daardoor kunnen wij afstand nemen van de kritiek en nieuwigheden die de vrucht zijn van onnadenkendheid en eigenwijsheid.

Daarom, laat de jonge generatie met een echt voornemen van het hart de Heere trouw blijven (Hand. 11:23). Laten zij het Woord biddend lezen om er voedsel voor hun ziel in te vinden, en het onderwijs dat nodig is om trouw te kunnen wandelen. Laten zij zich hieraan onderwerpen en bewaard blijven voor menselijk denken. De trouwe studie van de Schrift zal ons bewaren voor zonde die *onopzettelijk* plaatsvindt (Num. 15:22, 36). De gehoorzaamheid aan dit onderwijs zal ons ook bewaren voor zonde uit hoogmoed (Ps. 19:12-13). Mogen onze jonge mensen geestelijk groeien, zodat zij geestelijk volwassen zijn en de verantwoordelijkheid kunnen dragen die hun is toevertrouwd tot eer van God.

Zonder teveel in de bijzonderheden van het leven van Jakob te treden, willen wij nog enkele treffende feiten uit dit lange leven in herinnering roepen. Ze zijn rijk aan lering. Het zal ons beter doen begrijpen hoe groot de zorg van de Herder is, en wat de kracht van de Engel is. Wij zien hoe Jakob gevormd werd door de tucht die hij meemaakte gedurende zoveel jaren, om aan het einde ervan in staat te zijn vrucht voor God te dragen. Dit alles is een illustratie van het werk van Gods genade in de gelovige en de uitoefening van de tucht van de Vader ten aanzien van Zijn kinderen. Het dient ertoe ons aan Zijn heiligheid te doen deelhebben en ons vrucht te laten dragen (Hebr. 12:10; Joh. 15:2,8). God is een goed werk in ons begonnen, Hij zal het ook voltooien tot op de dag dat alle resultaten ervan zullen worden gezien tot Zijn heerlijkheid (Fil. 1:6). Laat die gedachte ons aansporen en ons voor God oefenen, zodat wij een beter begrip krijgen van het *waarom* van de tuchtiging waarin Zijn goedheid ons leidt: *'Nu schijnt alle tuchtiging wel op het ogenblik zelf geen reden voor vreugde maar voor droefheid te zijn, maar daarna geeft zij aan hen die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht van gerechtigheid'* (Hebr. 12:11).

Al voor de geboorte van Jakob en Ezau, stootten de beide kinderen in het lichaam van de moeder tegen elkaar (Gen. 25:22). De botsing van hun persoonlijkheden heeft zich later voortgezet en was kenmerkend voor de betrekkingen tussen Jakob en Ezau (Gen. 25:23). In het begin was Jakob een *huiselijk*¹ man, die in tenten woonde (Gen. 25:27). Dat wil zeggen: hij was tevreden met wat God hem gaf, en hij leefde als vreemdeling op aarde. Het was een gelukkig begin van zijn leven, dat een nog gelukkiger einde zou hebben – helaas na vele misstappen en tuchtigingen, die zijn trouwe God hem oplegde. De zegen van God was aan *Jakob* beloofd, want Hij had gezegd: *'de meerdere zal de mindere dienen'*. Er was geloof voor nodig om de zegen te beërven, maar in plaats van geduldig te wachten op de vervulling van Gods belofte, gebruikte Jakob menselijke middelen die weinig prijzenswaardig waren. Hij dacht in zeker opzicht dat het doel de middelen heiligde. Ook nu zijn er mensen die dat denken en doen. Vanaf het ogenblik dat het doel dat men najaagt naar Góds gedachten schijnt te zijn, komt de keus van de middelen er weinig op aan, zo lijkt men dan te denken. Wat een ernstige fout! Jakob heeft vele jaren van smartelijke tucht moeten ondervinden, om te leren dat het geloof alleen werkzaam moet zijn en dat alles wat van het vlees is moet worden veroordeeld.

Bij Ezau zien wij alleen de werkzaamheid van het vlees, bij Jakob een mengeling van vlees en Geest. Er zijn op onze weg *'goede werken, die God tevoren heeft bereid'*, werken van het geloof, opdat *'wij daarin zouden wandelen'* (Ef. 2:10). Wij zouden

---

¹ huiselijk (NBG); oprecht (SV); homely (Darby).

hetzelfde doen als Jakob, als wijzelf zouden proberen die werken te regelen. Wij laten ons dan niet leiden door het geloof; dit is een van de gevaren van dingen die men gemeenschappelijk onderneemt. Laten wij onze ogen niet sluiten voor de tucht, die God ons zou kunnen sturen om ons stil te zetten op die weg.

Na van Ezaü het eerstgeboorterecht te hebben gekocht (Gen. 25:29-34), probeerde Jakob op instigatie van zijn moeder listig de zegen te verkrijgen, die zijn vader in zijn blindheid aan Ezaü wilde geven. Maar de zegen was door God aan Jakob toegezegd! Als Izak niet was weerhouden, zou hij de zoon naar het vlees tot erfgenaam van Gods beloften hebben gemaakt, en wel om aan zijn eigen vleselijke begeerten te voldoen! Die begeerten strijden altijd tegen de ziel (1 Petr. 2:11). De geschiedenis van Izak laat zien waar ze ons kunnen brengen, als God niet tussenbeide komt. In zijn geliefkoosde wildbraad zocht Izak kracht om de dienst van God te volbrengen (Gen. 25:28; 27:3-4). Maar zoekt men tegenwoordig ook niet vaak geestelijke kracht in het vlees, volgens wat naar onze smaak is, met voorbijzien van Efeziërs 5:18?

Wat zullen we zeggen van Rebekka? Zij stookte Jakob op om zijn vader te bedriegen. Zij beval hem: *'Nu dan, mijn zoon, luister naar mijn stem: Sta op, vlucht naar Haran'* (Gen. 27:43). Wat een voorbeeld gaf deze moeder aan haar zoon! Rebekka moest dan ook een harde tucht ondervinden. Ze walgde van het leven vanwege de vrouwen die Ezaü had genomen uit de dochters van de Hethieten. Ze bleef voortaan gescheiden van de zoon die ze liefhad; en ze zou de aarde verlaten zonder hem nog terug te zien, hoewel ze hem slechts voor enige tijd naar Laban had gestuurd.

Jakob bedroog zijn vader met het wildbraad, en hij stapelde de ene leugen op de andere: *'Ik ben Ezaü, uw eerstgeborene. Ik heb gedaan wat u mij gezegd hebt. Richt u toch op, ga zitten en eet van mijn wildbraad, zodat uw ziel mij kan zegenen'* (Gen. 27:19). Hij bevestigde nog eens dat hij Ezaü was, toen Izak vroeg of hij het werkelijk was: *'Dat ben ik'*. Op die vleselijke manier, met leugen en bedrog, bracht Jakob zijn vader ertoe hem de zegen te geven, die hem naar Gods gedachten toekwam. *'Ezaü haatte Jakob om de zegen waarmee zijn vader hem gezegend had'*. Om de toorn van Ezaü te ontvluchten, stuurde Rebekka hem naar Haran. Izak beval hem ook te gaan (Gen. 27:42-28:5).

Op de weg daarheen ontmoette God hem te Bethel. God zou hem twintig jaar later weer hierheen terugbrengen. Jakob kreeg onvoorwaardelijke beloften van God, maar in zijn huidige toestand kon hij niet ervan genieten. Hij voegde allemaal eigen voorwaarden eraan toe: *'Wanneer God met mij geweest zal zijn, en mij behoed zal hebben op deze weg, die ik reis, en mij gegeven zal hebben brood om te eten, en*

kleren om aan te trekken; en ik in het huis van mijn vader in vrede zal weergekeerd zijn; zo zal de HEERE mij tot een God zijn!' (Gen. 28:20-21). Op die plek was hij ook bang: *'Hoe ontzagwekkend is deze plaats!'* Een onrustig geweten is altijd bang in de tegenwoordigheid van God (Gen. 3:10).

Ruim twintig jaar bleef Jakob in Haran bij Laban en hij was er in zijn dienst. Laban zei: 'Vertel mij wat je loon moet zijn?' Jakob antwoordde: 'Ik zal zeven jaar voor u werken om Rachel, uw jongste dochter' (Gen. 29:15-20). Maar Laban bedroog hem en gaf hem na die zeven jaar niet Rachel, maar zijn oudste dochter Lea tot vrouw. Die tucht had hem de ogen moeten openen en hem ertoe moeten brengen zijn eigen gebreken en bedrog te veroordelen. Doen wij niet dikwijls net zoals Jakob? Overkomt het ons ook niet dat wij niets begrijpen van de tucht die wij ondervinden en de lessen die God ons wil leren? Laban bracht Jakob ertoe nog eens zeven jaar te dienen voor Rachel (Gen. 29:27-28). En hij hield hem nog een derde periode van zes jaar, waarin Jakob de bedriegerij van Laban moest verdragen (Gen. 30 en 31).

Toen dacht God aan Rachel. Zij baarde een zoon, Jozef (Gen. 30:22-24). Na diens geboorte zei Jakob tegen Laban: 'Laat mij vertrekken.' God had tegen hem gezegd: *'Ik heb alles gezien wat Laban u aandoet'* (Gen. 31:12). Maar Jakob vertrouwde niet alléén op God, anders zou hij zijn toevlucht niet weer tot een list genomen hebben. Hij wilde de sterkste lammeren, de gestreepte, gespikkelde, of gevlekte krijgen en Laban de zwakkere laten houden (Gen. 30:25-43). Nog eens bedroog Jakob Laban, door hem in het ongewisse te laten over zijn vertrek, terwijl Rachel de afgodsbeeldjes van haar vader stal (Gen. 31:17-21).

Er begon een nieuwe periode voor Jakob. Op weg naar Haran had hij in een droom de engelen van God zien opstijgen en neerdalen op de ladder, die op de aarde stond en waarvan de top tot in de hemel reikte. Op de terugweg ontmoette hij weer engelen van God (Gen. 32:1). Maar de tucht die zijn deel was geweest, had op dat ogenblik nog niet veel vrucht opgeleverd. Hij was de hele tijd bezig met het bedenken van list om de gevreesde woede van Ezau te stillen. Hij maakte voorbereidingen en daarna bad hij pas. Hij bad tot de God van Abraham en Izak, en niet tot *zijn* God. Na het gebed wachtte hij niet op antwoord, maar kwam hij terug op het plan dat hij had bedacht om Ezau gunstig te stemmen. Hij liet Rachel en Lea en de twee slavinnen met zijn elf kinderen over de Jabbok² gaan. Hij bleef alleen achter in Pniël³. Daar streed God met Jakob totdat de dag aanbrak.

---

² 'leegmakend'

³ 'naar God gewend'

Jakob leerde daar een belangrijke les, namelijk dat het vlees niet kan worden verbeterd. Het blijft vijandschap tegen God, het moet geoordeeld worden: *‘En toen de Man zag dat Hij hem niet kon overwinnen, raakte Hij zijn heupgewricht aan, zodat het heupgewricht van Jakob ontwricht raakte toen Hij met hem worstelde’*. Daarna, toen het eigen ik eenmaal gebroken was, openbaarde Jakob de kracht van het geloof en worstelde hij verder met God: *‘Ik zal U niet laten gaan, tenzij U mij zegent’* (Gen. 32:26). De zegen die hij vroeg en waarvoor hij streed tot de overwinning, verkreeg hij niet door list, zoals met de zegen van Izak was gebeurd. Jakob weende en smeekte Hem! Wat een verandering!

God liet hem toen zijn naam zeggen, de naam Jakob⁴. Het herinnerde hem aan heel zijn eigen geschiedenis. En hij kreeg een *andere* naam: Israël, d.i. overwinnaar of strijder met God. Toch antwoordde God niet op zijn vraag naar Gods naam en noemde die niet. Jakob was nog niet in staat de gemeenschap met God te genieten. Hij stond nog onder de tucht, als straf vanwege zijn zonden. Als je gestraft wordt, kun je de gemeenschap met God niet genieten. Het vervolg laat ons zien dat Jakob inderdaad nog niet staat was de vreugde van deze kostbare gemeenschap te genieten. Zodra hij Ezau zag, gebruikte hij weer de middelen die hij van tevoren bedacht had. Ze waren nutteloos, want God had – ongetwijfeld in antwoord op zijn gebed – het hart van Ezau al vriendelijk gestemd, zodat deze naar hem toeging en hem omhelsde. Ezau was tevreden gesteld, maar Jakob ging toch weer bedriegen. Hij vroeg hem voor hem uit te trekken en beloofde bij hem in Seir te komen. Maar in plaats van daarheen te gaan, ging hij naar Sukkoth⁵, en hij bouwde daar een huis en verloor op die manier zijn vreemdelingschap. Daarna trok hij naar Sichem, waar de droevige gebeurtenissen van Genesis 34 plaatsvonden.

‘Daarna zei God tegen Jakob: Sta op, ga naar Bethel en ga daar wonen en maak daar een altaar voor de God Die aan u verschenen is, toen u vluchtte voor uw broer Ezau’ (Gen. 35:1). Bethel was de plaats waar God aan hem was verschenen, toen hij vluchtte voor Ezau. De HEERE had hem teruggebracht, zoals Hij het hem had beloofd. Hij was met Jakob geweest en had hem bewaard, overal waar hij heenging. God had hem niet verlaten, totdat Hij alles gedaan had wat Hij hem had toegezegd (vgl. Gen. 28:15). En dat was allemaal gebeurd ondanks het falen van Jakob. Wat een trouwe Herder!

---

⁴ ‘hielenlichter’

⁵ ‘hutten’

De terugkeer naar Bethel was een heel belangrijke fase in de geschiedenis van Jakob. Nu had hij begrepen wat passend was voor de tegenwoordigheid van God ten aanzien van hem en van zijn huis. Hij trok op naar Bethel in een toestand die overeenkwam met de heiligheid van Gods huis en hij bouwde een altaar voor de God Die hem had geantwoord in de dag van zijn benauwdheid en met hem geweest was op de weg die hij gegaan was. Op die plaats gaf de HEERE hem opnieuw de naam Israël, die hij in Pniël al had gekregen. God openbaarde Zichzelf nu wel – wat Hij in Pniël nog niet had kunnen doen – en wel als ‘God, de Almachtige’. Voortaan genoot Jakob de gemeenschap met God. De tucht die hij telkens had ondervonden, was voorbij. Het leek dus erop dat God de weg van Jakob effen had gemaakt en hem vanwege de toestand waarin hij zich nu bevond verder alle beproevingen zou besparen. Toch heeft Jakob vanaf dat ogenblik, en in de tijd van Genesis 34 die toen aanbrak, de ergste beproevingen van zijn leven doorstaan. Hij leerde nu een *andere* vorm van tucht kennen, de *opvoedende* tucht die God gebruikte om hem voor te bereiden en te vormen, opdat hij de laatste zeventien jaar van zijn leven *nuttig* zou zijn voor de Meester.

De eerste rouw in dit hoofdstuk was naar aanleiding van de dood van Debora, de voedster van Rebekka (Gen. 35:8). Wat een les voor Jakob! Rebekka had hem in een vleselijke opwelling aangezet om zijn vader Izak te bedriegen. Dat moest tot in de wortel geoordeeld worden. Jakob moest niet alleen teruggaan naar Rebekka, maar tot degene die haar had *gevoed*. Laten we die les onthouden. De zonde moet altijd geoordeeld worden tot in zijn diepste oorsprong, tot op de bodem. Daarna is er opnieuw rouw (Gen. 35:19). Nu werd het hart van Jakob geraakt. Hij had Laban gediend om Rachel te krijgen, maar die liefde werd nu uitgeblust. En wat een dingen waren er te veroordelen bij hem tijdens zijn verblijf bij Laban!

Daarop werd Izak weggenomen (Gen. 35:29). Geschiedkundig hoort de dood van Izak hier niet thuis. Maar de Geest van God plaatst dit sterven hier. Voor Jakob was dit ook een aanleiding om zichzelf te oordelen in Gods licht. De band met het verleden werd verbroken. Deze drie perioden van rouw brachten Jakob ertoe zijn listen en bedriegerijen te oordelen. Voor hem was het verleden met al zijn pijnlijke herinneringen, nu helemaal voorbij. De genade van God had de personen weggenomen, die Jakob alleen al door hun tegenwoordigheid herinnerden aan zijn falen.

Jozef werd geboren toen Jakob al lange tijd bij Laban was. Het vormde de aanleiding om tegen zijn schoonvader te zeggen: ‘Laat mij vertrekken’ (Gen. 30:25). Na zijn verblijf te Bethel werd Benjamin geboren, maar dit werd Rachels dood. De kinderen van Rachel zijn allebei typen van Christus. Ten aanzien van hen zou Jakob beproevingen meemaken die zijn vaderhart zouden breken, maar die Jozef en

Benjamin ook *kostbaarder* zouden maken voor zijn hart. De tucht die God ons geeft voor onze geestelijke vorming, onze voorbereiding voor de dienst, heeft tot resultaat dat Christus kostbaarder wordt voor ons. Is het niet de moeite waard erdoorheen te gaan, hoeveel lijden het ook met zich meebrengt, om ten slotte de vrucht ervan te smaken?

De tucht die aan de terugkeer van Jakob naar Bethel *voorafging*, was een straf van Godswege, de vergelding van zijn leugens en bedrog. Hij moest die ondergaan met het doel hem terug te brengen op het pad van de gerechtigheid en de heiligheid, de weg van de oprechtheid. De tucht die hij onderging *na* zijn terugkeer te Bethel had tot doel hem ertoe te brengen niet alleen zijn wegen te oordelen, maar ook zijn zonde tot in de diepste oorsprong. Dat is de rouw van Genesis 35. De rouw die hij later over Jozef en Benjamin kreeg te verwerken, droeg echter het karakter van een *vormende* tucht. De vrucht ervan werden openbaar in de laatste zeventien jaar van zijn pelgrimschap in Egypte. In type is het de tucht die tot resultaat heeft dat de gevoelens van het hart nauwer aan de Persoon van *Christus* worden verbonden.

Jakob had Rachel meer lief dan Lea (Gen. 29:30). God nam Rachel weg. Israël had Jozef meer lief dan al zijn zonen (Gen. 37:3). God nam Jozef weg! Beter gezegd: Jakob *dacht* meer dan twintig jaar lang dat God hem had weggenomen. Eerst dacht hij dat Jozef was verslonden door een wild dier (Gen. 37:33-35). Toen zijn zonen hem later kwamen zeggen: 'Jozef leeft nog', bleef zijn hart er koud onder, want hij geloofde het niet (Gen. 45:26; zie ook 42:36). Aan de ene kant moesten *de broers van Jozef* tot zelfoordeel worden gebracht vanwege het ernstige kwaad dat ze hadden bedreven. Aan de andere kant moest *Jakob* volledig afstand leren nemen van alles waarvan de tucht van God hem wilde losmaken. De omstandigheden werden door God zo geleid dat Benjamin ook mee moest gaan, die Jakob bij zich had willen houden, terwijl zijn andere zoons naar Egypte gingen om voedsel te kopen vanwege de honger. Eerst weigerde Jakob: '*Toen zei Jakob, hun vader, tegen hen: Jullie beroven mij van kinderen! Jozef is er niet meer, en Simeon is er niet; nu willen jullie Benjamin ook nog meenemen! Al deze dingen zijn tegen mij*' (Gen. 42:36). Hoe dikwijls *lijkt* het erop dat de dingen tegen ons zijn en God ons van alles berooft. Maar ten slotte zal Hij ons zegenen!

Voor Jakob was de druk van de omstandigheden zo groot dat hij moest buigen onder de hand van God. Hij zei: '*En wat mij betreft, als ik van kinderen beroofd word, dan word ik maar van kinderen beroofd!*' (Gen. 43:14). Wat een tegenstelling tussen de houding van Jakob in die omstandigheden, en zijn vroegere houding! Dit was het wonderlijke gevolg van de zorg en de tucht van God, Die hem als Herder had geleid. En Hij zou dat blijven doen tot aan het einde van de reis. Al het lijden, al de pijnlijke tucht die moest worden verdragen, vond plaats met het oog op dit

heerlijke einde! Voortaan zou God hem rijk kunnen zegenen en het einde van zijn leven zou getuigen van het werk dat Gods genade in hem had volbracht! Wat een bemoediging te bedenken dat God in ons ook zulke wonderbare dingen kan doen, die Hij toen in Jakob heeft gewerkt!

Als de broers van Jozef ertoe zijn gebracht om hun zonde te belijden, en Jakob is gevormd door de tucht die hij heeft ondervonden, kan hij samen met zijn kinderen naar Egypte gaan. Daar hervindt hij Jozef en *'hulde geruime tijd aan zijn hals'*. Nu is het genoeg voor Jakob: *'Nu kan ik sterven, nu ik jouw gezicht weer gezien heb, want je leeft nog'* (Gen. 46:29-30). In type zien we hier dat de gelovige zo van Christus geniet, dat hij geen andere wensen meer heeft. Hij kan in waarheid zeggen: *'(...) mijn beker vloeit over'*.

Maar God wilde al de vruchten van Zijn werk in Jakob aan het licht brengen, en dat gebeurde in deze laatste periode van het leven van de aartsvader. Met grote waardigheid zegende hij de farao en herinnerde eraan dat de dagen van zijn leven, hoewel hij honderd dertig jaar was, toch *weinig* en *kwaad* waren geweest. Jakob was zich ervan bewust dat het grootste deel van zijn leven voorbij was. Daarna vroeg hij Jozef om hem niet in Egypte, maar in het graf van zijn vaders in Kanaän te begraven, in de verwachting van de opstanding uit de doden. En Israël boog zich aanbeddend neer aan het hoofdeinde van het bed (Gen. 47:29-31).

Genesis 48 beschrijft de zegening van de zoons van Jozef. Met een merkwaardig onderscheidingsvermogen legde Jakob zijn rechterhand op het hoofd van Efraïm, hoewel hij de jongste was, en zijn linkerhand op het hoofd van Manasse. Toen Jozef hem erop wees dat Manasse de eerstgeborene was, antwoordde hij: *'Ik weet het, mijn zoon, ik weet het'*. Hij had veel lijden moeten doorstaan om nu zo'n antwoord te kunnen geven aan zijn geliefde zoon Jozef. Maar hij liet zich niet leiden door zijn gevoelens, en er was geen vleselijke gedachten. Met al het onderscheidingsvermogen dat hij door het geloof had, en dat de vrucht was van de tucht waardoor hij was gevormd, zegende hij de zonen van Jozef.

Daarna riep hij al zijn zonen bij zich: *'Verzamel jullie, dan maak ik jullie bekend wat jullie in later tijd overkomen zal. Kom bijeen en luister, zonen van Jakob, luister naar Israël, jullie vader'* (Gen. 49:1). Hij was onderwezen in de gedachten van God en had de kennis van de verborgenheid van de Heere. Zo sprak hij de profetie van Genesis 49 uit: een profetie waarvan een deel is vervuld, terwijl een ander deel ervan nog toekomst is.

Laat deze studie ons ertoe brengen te lezen en te overdenken wat het geïnspireerde Woord ons mededeelt over het leven van Jakob, en de weg die God met hem ging! Dan zullen we nog duidelijker dan op deze enkele pagina's de zorg

zien van de trouwe Herder voor één van Zijn schapen, en de macht van de Engel Die Jakob verlostte uit alle nood. Dit geldt net zo goed voor allen die op Jakob lijken, die elkaar in alle tijden opvolgen! Laat dat ons bemoedigen, maar ook oefenen op elke etappe van de weg. De verschillende vormen van tucht zijn onze aandacht waard. De tucht wordt ons toebedeeld door Hem, Die altijd *de God van Jakob* blijft en nu onze *Vader* is geworden in Christus. Hij tuchtigt ons tot ons nut, opdat wij aan Zijn heiligheid zouden deelkrijgen. Laten we de moed niet verliezen, zoals het Woord ons toont, maar laten we ook oppassen om de tucht niet te verachten. Laten we onze oren niet sluiten voor het onderwijs dat Hij ons wil geven. Maar laten we erdoor geoefend worden en laat het voorbeeld van Jakob ons bemoedigen, zodat later de vreedzame vrucht van de gerechtigheid zal worden gezien tot heerlijkheid van Hem Die onze Herder is geweest tot op deze dag en het zal zijn tot aan het einde!

Bron: Le Messenger Evangélique 1966-3; Titel: Le Dieu qui a été mon Berger

